

UZASADNIENIE

M. P. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 29 września 2009 roku w sprawie o sygn. II K 485/09, za czyn popełniony w dniu 26 października 2008 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k., za który na podstawie art. 279 § 1 k.k. orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k., art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawieszono wykonania w/w kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby i oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego, nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 31 maja 2012 roku na podstawie art. 46 § 1 k.k.w. zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 50 dni, zaś postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 26 listopada 2012 roku w sprawie II Ko 3412/12 na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 417 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet zarządzonej w/w zastępczej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres zatrzymania w dniu 26 listopada 2008 roku oraz okres tymczasowego aresztowania od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 2 lutego 2012 roku;

II. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 14 stycznia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 175/09, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 kwietnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt IV Ka 279/10, za czyn popełniony w nocy 15 kwietnia 2009 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za który na podstawie art. 280 § 1 k.k., w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzeczono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 23 kwietnia 2009 roku, przy czym skazany odbywał w/w karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 23 kwietnia 2009 do dnia 21 grudnia 2010 roku oraz od dnia 23 lipca 2015 roku do dnia 21 maja 2016 roku;

III. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 6 kwietnia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 264/09, za czyn popełniony w dniu 19 grudnia 2008 roku wyczerpujący dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., za który na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzono karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 28 maja 2010 roku w sprawie II Ko 1199/10 na podstawie art. 45 § 1 k.k.w. zamieniono w/w karę grzywny na 10 miesięcy nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, przy czym z dniem 27 czerwca 2012 roku kara grzywny została wykonana;

IV. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 6 marca 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1221/12, za czyn popełniony w dniu 8 listopada 2012 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 178 a § 1 k.k. za który na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie w/w kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata, ponadto na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych po 10 złotych, a na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 27 listopada 2013 roku w sprawie II Ko 2924/13 na podstawie art. 46 § 1 pkt 2 i § 2 k.k.w. w miejsce grzywny w liczbie 40 stawek dziennych orzeczono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 20 dni, przy czym środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych został wykonany w całości z dniem 30 marca 2014 roku;

V. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 5 sierpnia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1383/12, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 26 listopada 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV Ka 595/13 za:

a) czyn popełniony w dniu 29 września 2012 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 226 § 1 k.k., za który na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) czyn popełniony w dniu 29 września 2012 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który art. 224 § 2 k.k. wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

zaś na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet w/w kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 29 września 2012 roku do 30 września 2012 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 4 września 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 34/13 za:

a) czyn popełniony w dniu 3 października 2012 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) czyn popełniony w dniu 3 października 2012 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

zaś na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet w/w kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 października 2012 roku do 4 października 2012 roku;

VII. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 5 kwietnia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II W 46/13 za czyn popełniony w dniu 8 listopada 2012 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 94 § 1 k.w. za który Sąd wymierzył mu karę 500 złotych grzywny, która to kara na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 21 lutego 2014 r. została zastąpiona karą aresztu w wysokości 10 dni, z przyjęciem iż jeden dzień aresztu równa się kwocie 50 złotych grzywny; planowany okres odbywania przez skazanego kary aresztu od 7 marca 2018 r. do 17 marca 2018 r.;

VIII. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 10 września 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II W 517/12 za czyny popełnione w dniu 6 lipca 2012 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 141 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w., za który Sąd wymierzył mu karę 600 złotych grzywny, która to kara na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 20 sierpnia 2013 roku została zastąpiona karą aresztu w wysokości 10 dni, z przyjęciem iż jeden dzień aresztu równa się kwocie 60 złotych grzywny; planowany okres odbywania przez skazanego kary aresztu od 5 lutego 2018 r. do 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim, wyrokiem łącznym z dnia 23 czerwca 2016 roku, w sprawie sygn. akt II K 662/15:

1. Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku za przestępstwa opisane w punktach I i II wymierzył skazanemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej 3 lat pobawienia wolności okres od dnia 23 kwietnia 2009 do dnia 21 grudnia 2010 roku oraz okres od dnia 23 lipca 2015 roku do dnia 21 maja 2016 roku.

3. Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku za przestępstwa opisane w punktach I i III wymierzył skazanemu karę łączną 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych.

4. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych zaliczył skazanemu okres zatrzymania w dniu 26 listopada 2008 roku oraz okres tymczasowego aresztowania od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 2 lutego 2012 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny oraz wykonaną w całości z dniem 27 czerwca 2012 roku karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych każda stawka w wysokości 10 złotych orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 6 kwietnia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 264/09 opisaną w punkcie III.

5. Wyroki opisane w punktach I i II w części dotyczącej kary pozbawienia wolności uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym oraz wyroki opisane w punktach I i III w części dotyczącej kary grzywny uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałych częściach powyższe wyroki pozostawił do odrębnego wykonania.

6. Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku za przestępstwa opisane w punktach IV, V i VI wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

7. Na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 września 2012 roku do dnia 30 września 2012 roku oraz okres od dnia 3 października 2012 roku do dnia 4 października 2012 roku.

8. Wyroki opisane w punktach IV, V i VI w części dotyczącej kary pozbawienia wolności uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałych częściach powyższe wyroki pozostawił do odrębnego wykonania oraz stwierdził, że traci moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 5 sierpnia 2013 roku w sprawie o sygnaturze II K 1383/12 opisana w punkcie V oraz traci moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 4 września 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 34/13 opisana w punkcie VI.

9. Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w części dotyczącej wydania wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazania w sprawach opisanych w punktach VII i VIII.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w T. – adw. P. B. kwotę 206,64 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zwolnił skazanego od opłaty u wydatków poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca skazanego M. P., co do punktu 1 i 6 zaskarżonego wyroku.

Apelacja wywiedziona z podstawy prawnej art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zarzuciła:

1. obrazę prawa materialnego :

- art. 4 § 1 k.k. przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na niezastosowaniu wobec skazanego w zakresie wyroków opisanych w punktach I (IIK 484/09 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz.) i II (II K 175/09 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz.) przepisu art. 89 k.k. obowiązującego przed 8 czerwca 2010 r. oraz niewłaściwe zastosowanie art. 89 § 1 a k.k. przewidującego możliwość orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności przyłączeniu kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia i z warunkowym jej zawieszeniem,

- art. 89 § 1 k.k. w zw. z art. 69 k.k. przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż skazany nie spełnia warunków do zawieszenia wobec niego kary łącznej,

- art. 86 § 1 k.k. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na orzeczeniu kary łącznej na zasadzie asperacji a nie całkowitej absorpcji,

2. rażąco niewspółmierność orzeczonych kar poprzez ich surowość.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 i umorzenie postępowania w zakresie kar z wyroków opisanych w punkcie I i II w zakresie połączenia kar pozbawienia wolności, zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 6 i wymierzenie skazanemu kary łącznej w rozmiarze jednego roku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy rozpoznania sądowi I instancji oraz zwolnienie skazanego od ponoszenia opłat związanych z wniesieniem apelacji.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Apelacja obrońcy skazanego zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Trafnym okazał się przede wszystkim zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 89 § 1 k.k. i art. 89 § 1a k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. Sąd Rejonowy, łącząc skazanemu kary jednostkowe z wyroków opisanych w pkt I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku, nie wziął bowiem pod uwagę treści art. 89 k.k. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 206, poz. 1589) oraz stanowiska wypracowanego w tym zakresie przez judykaturę. Przede wszystkim wskazać tu trzeba na uchwałę Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 roku (I KZP 13/13 OSNKW 2013 nr 12, poz. 100). Sąd Najwyższy podejmując ww. uchwałę stwierdził, że Kodeks Karny, w chwili wejścia w życie, tj. w dniu 1 września 1998 r., w art. 89 § 1 stanowił, że: „w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69”. Dokonując wykładni tego przepisu, Sąd Najwyższy już we wcześniejszej uchwale z dnia 27 marca 2001 r. (I KZP 2/01, OSNKW 2001, z. 5-6, poz. 41), stwierdził, że w razie skazania za zbiegające się przestępstwo na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i bez warunkowego jej zawieszenia - orzeczenie kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w wyroku łącznym (art. 89 § 1 k.k.) **nie jest dopuszczalne**. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy podniósł m.in., że „normatywna treść tego przepisu (tj. art. 89 § 1 k.k.) sprowadza się do dwóch elementów: pierwszy określa rodzaj kar, które mogą być objęte karą łączną w wyroku łącznym, drugi zaś wyznacza końcowy, dopuszczalny wynik łączenia wyrażający się w karze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Nie ma tu więc w ogóle mowy o możliwości orzeczenia kary łącznej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Gdyby ustawodawca dla układu określonego art. 89 § 1 k.k. dopuszczał możliwość wymierzenia kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, to przepis ten musiałby mieć inne brzmienie, a mianowicie: „sąd może orzec karę łączną bez warunkowego zawieszenia, albo zawiesić jej wykonanie jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69”. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, konsekwentnie prezentowana była w omawianej kwestii powyższa wykładnia art. 89 § 1 k.k. taka, jak w uchwale z dnia 27 marca 2001, I KZP 2/01.

W związku z tym, Sąd Najwyższy stwierdził, że do dnia 8 czerwca 2010 roku, tj. dnia wejścia w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw, w sytuacji, gdy za zbiegające się przestępstwa wymierzono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a nie były spełnione przesłanki określone w art. 69 k.k., brak było podstawy do wymierzenia kary łącznej. Zatem jeżeli sąd właściwy do wydania wyroku łącznego stał przed problemem połączenia kar wymierzonych z warunkowym zawieszeniem wykonania oraz kar wymierzonych bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, powinien był w pierwszej kolejności rozważyć, czy zachodzą przesłanki warunkowego zawieszenia ewentualnej kary łącznej przewidziane art. 69 k.k. Pozytywna odpowiedź na to pytanie otwierała możliwość zastosowania art. 89 § 1 k.k. Odpowiedź negatywna prowadzić zaś musiała do odstąpienia od połączenia orzeczonych kar i umorzenia postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Przenosząc to na realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skoro skazany dopuścił się przestępstw jednostkowych, opisanych w pkt I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku, przed dniem 8 czerwca 2010 roku, a jedna z orzeczonych kar pozbawienia wolności została orzeczona z warunkowym zawieszeniem wykonania, to nie było prawnych warunków do wymierzenia kary łącznej za oba zbiegające się przestępstwa, w postaci kary bezwzględnie pozbawienia wolności.

Stała bowiem temu na przeszkodzie treść art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku oraz reguła intertemporalna wskazana w art. 4 § 1 k.k. Dlatego też należało pozostawić oba ww. wyroki jednostkowe w dotychczasowej postaci, a na podstawie art. 572 k.p.k. - umorzyć postępowanie o wydanie wyroku łącznego, w części obejmującej prawomocne skazania w sprawach opisanych w pkt I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku (pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku).

Konsekwencją tej zmiany wyroku Sądu Rejonowego było również uchylene pkt 2 zaskarżonego wyroku oraz wyeliminowanie z punktu 5 zaskarżonego wyroku zwrotu: „wyroki opisane w pkt I i II w części dotyczącej kary pozbawienia wolności uznaje za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym”;

Także zastrzeżenia skarżącego, odnośnie wymiaru orzeczonej w pkt 6 zaskarżonego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności, za zbiegające się przestępstwa opisane w pkt IV, V i VI części wstępnej zaskarżonego wyroku są po części słuszne.

Na wstępie przypomnieć należy, że z utrwalonego od wielu lat orzecznictwa wynika, że decydujące znaczenie dla wymiaru (wysokości) kary łącznej orzekanej w wyroku łącznym ma związek przedmiotowo – podmiotowy oraz czasowo – przestrzenny, jaki zachodzi pomiędzy czynami jednostkowymi. Nie można przy tym pomijać zachowania się skazanego po uprawomocnieniu się wyroków, a zwłaszcza postępów w jego resocjalizacji. Na pełną aprobatę w tej materii zasługuje stanowisko Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych wyrażone w m.in. następujących orzeczeniach: wyrok Sądu Najwyższego z 12 września 1985 r., II KR 245/85, OSNKW 1986, z. 5-6, poz. 39; wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2007 roku, III KK 394/06, Prok. i Pr. 2007/10/2; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 23 stycznia 1997 roku, II AKa 321/96, Prok. i Pr. 1997/7-8/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 11 czerwca 1992 roku, II AKr 114/92, KZS 1992/3-9/49.

Odnośnie zachodzącego w niniejszej sprawie, zaistniałego między wskazanymi wyżej przestępstwami jednostkowymi, związku przedmiotowo – podmiotowego i czasowo – przestrzennego, Sąd Rejonowy prawidłowo skonkludował, że w przedmiotowej sprawie wykluczona jest możliwość zastosowania przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności, zasady pełnej absorpcji.

Całkowitą absorpcję można bowiem zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź przedmiotowo – podmiotową i czasowo – przestrzenną, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną. Żaden z tych warunków nie jest natomiast w niniejszej sprawie spełniony.

Sąd Rejonowy trafnie uznając, że w niniejszej sprawie zastosowanie winna znaleźć zasada częściowej absorpcji (aspercji), polegająca na wymierzeniu kary łącznej, wyższej niż najwyższa kara jednostkowa, a nie wyższej, aniżeli suma wszystkich kar jednostkowych, wymierzył ją jednak w zbyt wysokim rozmiarze.

Sąd meriti nie dostrzegł bowiem, że o ile ww. przestępstwa jednostkowe nie charakteryzowały się podobieństwem podmiotowo – przedmiotowym, to jednak odległość czasowa pomiędzy popełnionym czynami jednostkowymi była stosunkowo niewielka. Popełnione zostały one również w tym samym mieście. Ponadto z aktualnej opinii o skazanym z Zakładu Karnego wynika, że aczkolwiek zachowanie skazanego jest zmienne (otrzymuje on zarówno nagrody, jak i kary dyscyplinarne), to jednak da się zauważyć pewne pozytywne tendencje w jego procesie resocjalizacji.

Dlatego też Sąd odwoławczy uznał, iż przy wymiarze skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności, zastosowanie winna wprawdzie znaleźć zasada aspercji, jednakże bardziej zbliżona (niż przyjął to Sąd Rejonowy) do dolnej granicy, wyznaczonej przepisem art. 86 § 1 k.k. Sąd Okręgowy obniżył zatem wymiar orzeczonej wobec skazanego w pkt 6 zaskarżonego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności, za zbiegające się przestępstwa opisane w pkt IV, V i VI części wstępnej zaskarżonego wyroku do 1 roku i 8 miesięcy, uznając, iż taki właśnie wymiar kary będzie adekwatny do wszystkich omawianych wyżej przesłanek wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym.

Z urzędu dokonać należało jeszcze jednej zmiany zaskarżonego wyroku. Zauważyć przecież należy, że jedna z połączonych w pkt 6 zaskarżonego wyroku kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczona była z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Chodzi tu o karę wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 6 marca 2013 roku (II K 1221/12). Ponieważ czyn ten został popełniony już po 8 czerwca 2010 roku, możliwym było (art. 89 § 1a k.k.) połączenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania z bezwzględными karami pozbawienia wolności i wymierzenie bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności. Jednakże ww. wyrokiem jednostkowym skazano ponadto M. P. na grzywnę, orzeczoną na podstawie art. 71 § 1 k.k., którą następnie zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 20 dni. Tymczasem przepis art. 71 § 2 k.k. jednoznacznie stanowi, że w razie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności, grzywna orzeczona na podstawie § 1 tego przepisu nie podlega wykonaniu. Skoro nie podlega ona już w ogóle wykonaniu, to brak jest podstaw prawnych, do połączenia jej w wyroku łącznym z inną karą grzywny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r. II KK 324/14 - KZS 2015/4/19). Analogicznie traktować należy sytuację, kiedy tego rodzaju grzywna została już wcześniej zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności. Skoro zatem, na skutek wydania wyroku łącznego z zastosowaniem art. 89 § 1a k.k., upadło warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, wobec którego orzeczona grzywna miała charakter akcesoryjny, nie można już jej wykonać, ani w formie pierwotnej (fiskalnej), ani w formie zastępczej (zastępcza kara pozbawienia wolności).

Dlatego też należało stwierdzić, że zastępcza kara pozbawienia wolności w wymiarze 20 dni, orzeczona w miejsce niewykonanej grzywny w sprawie II K 1221/12 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim (pkt IV części wstępnej zaskarżonego wyroku) i aktualnie oczekująca na wykonanie w 2018 roku (obliczenie kary – k. 123v) – w ogóle nie podlega wykonaniu.

Z powyższych względów, należało zmienić zaskarżony wyrok, w zakresie opisanym wyżej. Natomiast poza omówionymi wyżej zmianami, w pozostałej części, zaskarżony wyrok – jako słuszny i odpowiadający prawu – utrzymano w mocy.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną skazanego, Sąd Okręgowy – na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. – zwolnił go w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.